

Quina creu...

Dc, 23/05/2018 per Ramon Bassas

[Roba estesa](#)

Resulta que si diumenge que ve volem anar a la platja, els de Mataró, aprofitant que ja s'ha estrenat la temporada amb els socorristes i les guinguetes, ens [haurem de topar](#) vulguem o no amb la *performance* de moda de l'independentisme de costa, que omple la sorra de creus grogues. Pel que sembla, l'acció pretén solidaritzar-se amb els "presos polítics" (sic) i denunciar la "mort" de les paraules que hi ha escrites "justícia", "llibertat", "democràcia", etc. Tothom està una mica amb la mosca al nas perquè el [precedent](#) de Canet va acabar com el rosari de l'aurora. Bé, tothom no, alguns volen "posar Mataró en el mapa" del dubtós rànquing dels enfrontaments que Catalunya viu als carrers. Els carrers, que cada bàndol diu que seran sempre *seus*. Els carrers i ara les platges.

A mi no em fa res que, tot i que trobi que estan molt equivocats, els que consideren que aquí hi ha presos polítics i no hi ha democràcia, es manifestin com vulguin. I si no tenen sentit del ridícul, em sabrà greu per ells (conec i m'aprecio força gent que acostuma a participar en tots aquests saraus), però ja no és cosa meva. Trobo que no tenen raó i punt. I si tinc l'oportunitat, amb tot el respecte que sóc capaç (probablement no prou), no em farà cap mandra de parlar-ne tant com vulguin, però no seré jo el qui negui la llibertat d'expressar-se a ningú com bonament cregui, si també ho fa amb respecte (entre d'altres, a les ordenances municipals).

Els espais neutrals ens faran falta

De tota manera, si se'm permet, hi ha dues objeccions que em permeto la llibertat de fer a qui hagi tingut aquesta pensada. La primera té a veure amb la necessitat de preservar espais de neutralitat, llocs públics en els quals tots els ciutadans, pensem el que pensem, ens hi puguem sentir còmodes o representats. A parer meu, és el que criteri que hauria de presidir les façanes dels edificis públics i determinats llocs emblemàtics (esglésies, entrades al municipi, escoles, teatres...). A les campanyes electorals, per exemple, són els ajuntaments (generalment amb acord de tothom) que determinen quina part de l'espai públic i en quines condicions s'hi pot fer propaganda de part. Potser la platja, aquest espai tan característic del que ha estat la recuperació democràtica, allà on anem "despullats" a gaudir d'aquest do meravellós i gratuït del mar, hauria de ser un d'aquests llocs. Ho hauria de ser o ja ho és, *de facto*.

Ho dic perquè, al final (sí, hi ha final, diuen), allà on haurem d'anar a parar si no volem fer de Catalunya un espai irrespirable, és a l'acord entre catalans que pensem de maneres ara tan dispars. I l'acord necessitarà d'espais exempts, de respectes apropiatius, de símbols comuns. Tot el que sigui una "invasió" de l'espai comú només genera resistència, revenja. Per més raó que un cregui que té, res no li dona dret a envair l'espai simbòlic dels altres. O el de tots, privativament, unilateralment.

Deixeu la creu en pau

La segona objecció també és simbòlica, com simbòlic pretén ser l'acte. I té a veure amb l'ús de la creu. Tot i la lectura *optimista* que en fa l'amic Jordi López Camps en aquest portal ([aquí](#)), a mi em sembla un abús d'un símbol religiós per un

objectiu polític. No és el primer. I segurament això té a veure amb el caràcter *religiós* que ha adquirit el procés independentista per tanta gent. Per fi, després de tant de temps de sequedat espiritual, torna el sentit, el martiri, la terra promesa, la comunitat de fidels, el cel a la terra. L'activisme de cap de setmana. No en voldria fer conya, d'això i, si mai tinc temps, hi dedicaré una mica més de temps a explicar-me. No és estrany, doncs, que es canti el Virolai en una manifestació que pretenia impedir el pas d'una comitiva judicial, que s'hi impliquin tants clergues i escolanets, que s'utilitzin els campanars per penjar estelades o els sermons per escombrar cap a casa. Ja vaig dir [fa temps](#) què podia passar, amb aquesta perversió. Per sort, els bisbes no tenen aquesta actitud. Ni la majoria de fidels, siguem clars.

Però tornem a la creu. És un símbol massa seriós, em sembla, per banalitzar-lo. No em refereixo estrictament al seu caràcter de "signe", que caracteritza els cristians o tot el que hi té a veure, sinó especialment al "símbol" que transcendeix tots identificació, també la cristiana. En la creu hi ha tots els perseguits, els morts, els abandonats (per cert, no els que "tenen raó"). En ells, els cristians hi reconeixen l'encarnació de Déu. "Tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu" ([Mt, 25, 40](#)). S'entendrà, per tant, que l'ús de la creu per un acte de reivindicació política em sembli, com a mínim, excessiu, tant pel "signe" (molts cristians no ens sentim representats en aquesta *performance*) com pel símbol, que no fa present "els més petits" sinó una altra cosa que, per més damnificats que tingui, és incomparable. I se l'apropia, crec, injustament.

Bé, no sé si em faran cap cas, ni cal que me'n facin. En tot cas, diuen que cadascú porta la seva creu. La meva deu ser groga.